

Přistání v České Třebové

20.10.2023

S drobným zpožděním vyrazil po páté hodině rychlík směr Česká Třebová a v něm 19 účastníků podzimní trojdenky. Ve třech kupé probíhala cesta i zábava podle věku a zájmů: intelektuální debata, karban, rvačka. Asi půl hodiny před příjezdem ohlásil rozhlas jedenapůl hodiny zpoždění a zastavili jsme na malém nádraží. Nasadili jsme tedy do kupé 'rvačka' pistolníky a naštěstí po necelé hodině opět pokračovali v cestě.

Ve Třebové jsme prošli večerním městem až na jeho okraj, kde nás uvítala moc pěkná přízemní budova s velkou zahradou a antukovým hřištěm. A tak zatímco Midžimu se Sledgem ukazuje správce co, kde a jak, vytahuje čelovky a pouštíme se do fotbalu a tenisu. V utkání se střídá fáze „oslňení hráči do sebe naráží“ s fází „hledáme ve tmě tenisák“. Pak jsme byli vpuštěni dovnitř a začalo ubytování a večere.

Oficiální zahájení trojdenky spočívá v tom, že do jídelny vtrhnou tři kosmonauti ve skafandrech a já se snažím v krátkosti říci něco o misi Apollo. Na plánu cesty na Měsíc jsme si připravili raketky a pak už byl start.

První stupeň běží přes hřiště a zpět, nabere druhý, znovu běží atd... Hra měla demonstrovat princip vícestupňové rakety, což bohužel trochu zastínilo, že na nízké oběžné dráze Vegovi spadly sami od sebe kalhoty a celý jejich vesmírný nosič to dost přibrzdilo.

Pošoupli jsme na plánu raketky a mládí (a stáří) si šlo lehnout na karimatku do jedné z kluboven, zatímco v jídelně se promítal film. Také dorazil DanAD, bohužel bez fazolí, odpadních pytlů, ..., vše nechal doma na stole.

Ráno bylo skoro letní a v malé kuchyňce už se začala chystat snídaně. Poznamenaly ji dva požáry: utěrka na plotýnce, která se podle knoflíků sporáku tvářila jako že je pod hrncem a máslo rozmrazované v mikrovlnce i s obalem. Naštěstí oba netrvali déle než několik vteřin a mohlo se jíst.

Vyrazili jsme ven a po pár metrech už tu byla lesní panelovka a na ní první hra. Na ruličce od toalet'áku leží tenisák, všechno to drží čtyři lidi na provázcích mezi sebou a snaží se dostat míček asi o 30m dál. A protože v misi Apollo je vše nevyzkoušené, musíme nakonec ruličkám trochu pomoci nožem a už to jde.

znak Křivolíku

O něco výš v kopcích jsme prošli mezi dvěma sloupy s obličejí a tak se dostali do pravé osady Křivolík. Jejimi aktuálními obyvateli jsou: kráva v lesní ohradě, asi sedm slepic s kohoutem a volně pobíhající černý kozlík. Všichni jsme se rozběhli na prohlídku. Je tu několik stavení jak z Hobitína, jezírka, loď z jednoho kmene, ploty z roští, poházené nářadí, no prostě hodně dobrý.

Pak proběhla hra „Houstone máme problém“: Družstvo splní úkol (dřepy, početní úloha, sehrávky) a dostane otázku. Při špatné odpovědi znovu plní úkol při správné pokračuje na další stanoviště.

Šli jsme se podívat jak vypadá zdejší pramen a jestli se u něj dá uvařit oběd. Zjistili jsme, že dobře a nedá a tak jsme se vrátili spolu se dřevem a několika houbami zpět k ohništi do osady a začali vařit gulášovou polévku a k ní topinky a ti odvážnější i houby. Kozlík se začal vážně zajímat o všechno jedlé ale naštěstí se o něj začal zajímat Pepa, takže se mu nepodařilo nic sežrat.

Po obědě se pokračovalo do kopce až na pastviny nahore. Tady se uskutečnilo převlékání do skafandru ve stísněném prostoru měsíčního modulu: Čtyři lidé těsně svázaní lanem v pase se snaží co nejrychleji si svléknout a pak zase obléknout kalhoty. Ještě je třeba připomenout, že většina má pohorky a dlouhé kalhoty. A taky je to blízko vycházkové trasy penzistů, kteří se jako na potvoru rojí a povzbuzují...

Ted' už jdeme zase dolů po žluté značce až ke kapli s křížovou cestou a na běžecký lyžařský areál pod ní. Je tu řada nerezových posilovacích strojů, jejichž použití není úplně jasné, ale jako houpačka nebo kolotoč se dá nakonec použít všechno. Zde jsme simulovali hladké přistání pomocí tenisáku a improvizované pálky – něco jako soft, ale bez běhání a řady dalších zbytečností. Místní dívčí oddíl na výpravě opatrně zastavil v bezpečné vzdálenosti a odehrál několik her aniž došlo k seznámení, za což jsem byl rád.

Menší skupina vyrazila na nákup a my ostatní jsme sešli dolů k ubytovně. Tam byl Andrej, svačina a pak fotbálek. K večeri jsme si dali chili s fazolemi a následovali ještě dvě hry. První byla o přenosu zprávy na velkou vzdálenost až k měsíci (tedy okolo velkého stolu v jídelně), což byla obrázková tichá pošta s jednoduchým QR kódem. Ostatní dvě družstva mezitím demolovali tenisákem dlouhou chodbu a tvářili se, že tato míčová hra má nějaká pravidla. Druhá hra byla klasická PC hra z počátku 90 let „Přistání na Měsíci“, kterou jsme, díky místnímu projektoru, mohli promítat na zeď. Ještě jsme shlédli dětský, francouzský (tedy polopatický a mírně nudný) snímek o misi Apollo a pak se hrálo na kytaru, karbanilo a spalo.

Ráno přšelo, ale po snídani nás čekali ještě dvě hry venku pod místním přístřeškem. Pití brčkem, nohama vzhůru na čas bylo dost náročné, takže pár lidí si propláchlo nosní dutiny. Ještě stále přšelo a tak jsme si dali obíhačku, zpestřenou tím, že na jedné straně pingpongového stolu byl vjezd do dílny hluboký tak půl metru.

Poslední hra byla na téma pohyb po Měsíci ve snížené gravitaci. Byla to normální štafeta (s US vlaječkou samozřejmě) a každý měl tolik kroků jako bodů. Natočili jsme to ale ve „slow motion“, abychom si to po obědě mohli promítnout.

Balilo se, obědvala čína, uklízelo, zametalo, vytíralo, ukrývalo před Pepou co stále vymýšlel nové práce a okolo druhé bylo vše hotovo. Počasí už se zase umoudřilo a my pod vedením Delfíneků oblečených do skafandrů jsme za úžasu místních obyvatel vyrazili na nádraží. Tam se všichni vrhli na fontánu před nádražím, která zobrazuje dost velkou a těžkou Zeměkouli plující na vodotrysku. Naštěstí jsme začali hrát šlapanou dříve, než se zeměkoule rozjela směrem do nádražní haly. Zpoždění 20min. nepřekvapilo, nastoupili jsme úspěšně a v poklidu a jednou tatránkou dorazili do Prahy před pátou hodinou.

Nemo